

Има и друго, стой! тамъ е нашенскый Владыка, кой-то мя познава твърдѣ добрѣ, познава баща ми, защо колчемъ е дохождалъ на село, пресѣдявалъ е по цѣлж недѣлж у дома; гощавали сме го сѣкога тжй добрѣ, щото незнаше какъ да ни отблагодари. Много пжти е самичакъ казвалъ на баща ми, че за таково-то гостолоубіе, що му правимъ, никога неможе ни ся отплати. Ей-го, сега е время-то му да ни помогне, и съ работж да покаже какъ ны обычя. Нъ кой знае! Той е клѣти Гръкъ! *напрѣдѣ ши глади, маже, а отзадѣ ши еробѣ копае.* Той, като единъ духовенъ пастыръ и баща, безъ да мя познае, трѣба да ся погрижи да отърве едно агне отъ вълчи уста. Азъ съмъ го слушалъ много пжти да приказва на баща ми тжй: „Азъ съмъ нарѣденъ не отъ хора, ами отъ Бога, да завардямъ стадо-то си въ всяка случкж; защо-то ако бы чрезъ мое негрижение загине нѣкоя моя овца душевно, или тѣлесно, тогава, о—тогава азъ трѣба да пролѣж и самж-тж си кръвъ, съ кож-то само мож да умыж грѣхъ-тъ си.“ Тъй приказваше той отъ уста, амж ще ли го направи Богъ знае.

Съ такыва утѣшителны мысли, нашій юнакъ Петръ слѣдваше пжти си къмъ Варнж. Съ надѣждж за добрж сполукж; слѣдъ два дни, най сѣтнѣ той стигва. Тукъ безъ да распытва за Василя, упжти ся право къмъ митрополиж-тж.

Владыка-та подлеснжтъ сѣдѣше си на ди-